

Sygnatura akt I C 2758/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

K., dnia 29-01-2018 r.

Sąd Rejonowy w Kaliszu I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Katarzyna Porada-Łaska

Protokolant: sekretarz sądowy Sylwia Marek

po rozpoznaniu w dniu 29-01-2018 r. w Kaliszu na rozprawie

sprawy z powództwa (...) S.A.

przeciwko M. B.

o zapłatę 9 428,37 zł

I. zasądza od pozwanej M. B. rzecz powoda (...) S.A. kwotę 546,00 zł (pięćset czterdzieści sześć złotych 00/100) z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego naliczanymi w stosunku rocznym od dnia 23.07.2017 r. do dnia zapłaty, z tym zastrzeżeniem że wysokość tych odsetek nie może przekraczać odsetek maksymalnych za opóźnienie,

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie,

III. rozdziela stosunkowo koszty procesu i z tego tytułu zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 127,00 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

SSR Katarzyna Porada - Łaska

Sygn. akt I C 2758/17

UZASADNIENIE

W dniu 11.08.2017 r. (...) **Spółka Akcyjna z siedzibą we B.** wystąpił z powództwem przeciwko M. B. o zapłatę 9.428,37 zł wraz z umownymi odsetkami za opóźnienie w wysokości równej czterokrotności stopu kredytu lombardowego NBP, liczonymi od dnia 23.07.2017 r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód podał, że jest posiadaczem weksla własnego na kwotę dochodzoną w pozwie, wystawionego przez pozwanego na rzecz powoda w dniu 29.10.2015 r., z którego należności pozwany nie uiścił, mimo wzywania go do wykupu weksla przez powoda. Przy czym weksel został wystawiony na zabezpieczenie zobowiązania z umowy pożyczki, której wysokość i terminy spłaty pozwany znał, ponieważ podpisał własnoręcznie kalendarz spłat.

Pozwany M. B. wniósł o częściowe oddalenie powództwa, podnosząc że z wysokości dokonanych przez niego, a nie uwzględnionych przez powoda wpłat, wynika iż pozwany w znacznej części wykonał zobowiązanie, tylko z uwagi na złożoność umowy nie potrafi wskazać w jakiej części, tj. o ile roszczenie powoda jest niezasadne. Wywodził także, iż nie uzgadniano z nim indywidualnie warunków umowy.

W piśmie z 11.12.2017 r. (k. 28-29) **powód** odniósł się do zarzutów pozwanego.

Sąd ustalił, co następuje:

Pozwany M. B. w dniu 29.10.2015 r. zawarł z powodem (...) Spółka Akcyjna z siedzibą we B. umowę pożyczki nr (...), w której całkowita kwota do zapłaty wynosiła 14.904 zł, w tym zgodnie z tabelą w części B. umowy:

- 6.000 zł całkowitej kwoty pożyczki;
- 7.090 zł kosztu ubezpieczenia spłaty;
- 886 zł opłaty przygotowawczej;
- 948 zł wynagrodzenia umownego.

Umowa została przygotowana w formie gotowego formularza – wzoru stanowiącego wydruk zawierający wpisane wszystkie jej postanowienia, przy czym jedyną zmienną wprowadzoną w formularzu w związku zawieraniem umowy z pozwanym, było wpisanie przez powoda określonych kwot wyliczonych od faktycznie przyznanej pożyczki.

W tabeli B. jako kwotę udzielonej pożyczki wpisano 13.956 zł, stanowiącą sumę wskazanych powyżej składników, poza kwotą wynagrodzenia umownego, jednakże na konto bankowe pozwanego została przelana jedynie kwota 6.000 zł.

Wysokość miesięcznej raty miała wynosić 414 zł, raty te miały być uiszczane do drugiego dnia każdego kolejnego miesiąca, począwszy od 5.12.2015 r. aż do 5.11.2018 r.

Integralną część umowy stanowił kalendarz spłat, w którym szczegółowo określono sposób rozliczenia każdej miesięcznej raty.

Jako zabezpieczenie umowy pożyczki, powód wystawił na rzecz pozwanego w dniu 29.10.2015 r. weksel in blanco na zabezpieczenie zwrotu pożyczki, który pozwany mógł wypełnić zgodnie z deklaracją wekslową m.in. w przypadku wypowiedzenia umowy z zachowaniem terminu 30 dni, po uprzednim wezwaniu do zapłaty zaległych rat w terminie 7 dni od otrzymania wezwania.

Jako załącznik nr 1. do umowy, pozwany podpisał deklarację przystąpienia do umowy grupowego ubezpieczenia zawartej pomiędzy powodem a (...) S.A., której przedmiotem było życie i zdrowie ubezpieczonych tj. klientów powoda, przewidującej zapłatę odszkodowania w postaci niespłaconej kwoty pożyczki na rzecz powoda w przypadku śmierci ubezpieczonego albo całkowitej utraty zdolności do pracy lub samodzielnej egzystencji wskutek nieszczęśliwego wypadku lub choroby.

W części C.1 umowy, przewidziano w punkcie 11.1, że jeżeli pożyczkobiorca nie zapłacił rat za co najmniej 2 pełne okresy płatności, pożyczkodawca może wypowiedzieć umowę z zachowaniem 30-dniowego terminu i wypełnić weksel po uprzednim wezwaniu pożyczkobiorcy do zapłaty.

Z kolei w punkcie 11.2 przewidziano, że w przypadku wypowiedzenia umowy kwota na jaka można wypełnić weksel in blanco może zawierać oprócz należnej pozostałej części niespłaconej pożyczki również:

- dla całkowitej kwoty pożyczki – maksymalną wysokość odsetek umownych na poziomie czterokrotności wysokości stopy kredytu lombardowego NBP z dnia zawarcia umowy, tj. 10 % w stosunku rocznym (pkt 11.2a);
- kwotę w wysokości do 20 % z pozostałej do zapłaty całkowitej kwoty, tytułem kosztów windykacji, nie więcej jednak niż faktycznie poniesione przez pożyczkodawcę koszty tej windykacji (pkt 11.2b);
- kwotę wynikającą z tabeli opłat zawartej w punkcie 19.4 umowy, punktach 8., 9. i 10. tej tabeli, przy czym jedynie punkt 8. tabeli przewidywał opłatę w wysokości 15 zł za upomnienie pisemne lub wezwanie do zapłaty (pkt 11.2c);

Natomiast w pkt 13.1 umowy, przewidziano że jeżeli pożyczkobiorca nie płaci w terminie poszczególnych rat pożyczki lub innego zobowiązania pieniężnego, w tym zobowiązania naliczonego na podstawie pkt 11.2 umowy, niespłacona kwota staje się zadłużeniem przeterminowanym, od którego pożyczkobiorca nalicza odsetki umowne za każdy dzień zwłoki w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP.

(dowód: umowa k 32-37; kalendarz spłat k 40; szczególne warunki ubezpieczenia na życie k 33-34; deklaracja wekslowa k 41)

Pozwany na poczet umowy uiścił kwotę wynoszącą 7.288 zł.

(dowód: karta klienta k 30)

W dniu 22.06.2017 r. powód wystosował do pozwanego pismo zawierające wypowiedzenie umowy z zachowaniem terminu 30 dni, w którym wysokość zobowiązania pozwanego w stosunku do powoda określono na 9.568,37 zł, w tym:

- 7.866 zł niespłaconej pożyczki;
- 21,71 zł kwoty obliczonej na podstawie pkt 11.2a umowy;
- 1.573 zł kosztów windykacji (pkt 11.2b umowy);
- 90,00 zł opłaty za monity i wezwania (pkt 11.2c umowy);
- 17,46 zł umownych odsetek dziennych (pkt 13.1 umowy).

W piśmie tym powód poinformował też pozwanego, że wypełnił weksel in blanco zgodnie z postanowieniami umowy i deklaracji wekslowej i po upływie 30 dni rozpocznie naliczanie odsetek umownych. Powód faktycznie wypełnił weksel na kwotę 9.568,37 zł, wpisując jako termin płatności 22.07.2017 r.

(dowód: wypowiedzenie k 8; weksel k 6)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie przytoczonych wyżej dowodów, których prawdziwość i wiarygodność nie budzi wątpliwości.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jest częściowo zasadne i podlega uwzględnieniu do kwoty 546 zł, natomiast nie jest zasadne i podlega oddaleniu w pozostałym zakresie.

Zgodnie z art. 101 pkt 2 ustawy z 28.04.1936 r. - Prawo wekslowe (t.j. Dz. U. z 2016 r., poz. 160) – określanej dalej jako „ustawa”, weksel własny zawiera przyrzeczenie bezwarunkowe zapłacenia oznaczonej sumy pieniężnej. Według art. 16 zd. pierwsze ustawy, będzie uważany za prawnego posiadacza, kto ma weksel i wykaże prawo swoje nieprzerwanym szeregiem indosów. Odpowiedzialność wystawcy wekslu własnego jest taka sama, jak akceptanta wekslu trasowanego (art. 104 ustawy).

W przedmiotowej sprawie powód jest posiadaczem weksla własnego pozwanego, wykazał przy tym że uzyskał posiadanie tego weksla bezpośrednio od jego wystawcy. Termin płatności weksla upłynął, stąd też powód jest uprawniony do domagania się od pozwanego zapłaty.

Natomiast w sytuacji gdy pozwany wysuwa zarzut, iż jego zobowiązanie wynikające z umowy zabezpieczonej wekslem jest niższe niż to wynikające z treści weksla, w zakres kognicji sądu rozpoznającego sprawę wchodzi nie tylko zbadanie prawidłowości wystawienia weksla od strony formalnej, tzn. zgodności z zapisami Prawa wekslowego, lecz również ważność i skuteczność postanowień stosunku podstawowego, z którego wynika wystawienie weksla. Jest to bowiem zarzut wypełnienia weksla in blanco niezgodnie z istniejącym pomiędzy pozwanym a powodem porozumieniem, a w

takim przypadku abstrakcyjny charakter zobowiązania wekslowego doznaje osłabienia i dopuszczalne jest badanie czy odpowiedzialność dłużnika według treści weksla nie przewyższa jego odpowiedzialności wynikającej ze stosunku podstawowego, a w razie stwierdzenia tej okoliczności – oddalenia w odpowiednim zakresie powództwa (tak, przykładowo, Sąd Najwyższy w wyrokach: z 18.11.1970 r., I PR 407/70, publ. Legalis nr 14961, z 28.04.2016 r. V CSK 519/15, z 20.06.2008 r. IV CSK 65/08). W takim przypadku z analizy zobowiązania wekslowego przechodzi się na analizę stosunku podstawowego.

W tym przypadku należy stwierdzić, że pozwany zobowiązany był zapłacić powodowi z umowy następujące należności:

- 6.000 zł kapitału [do czego był zobowiązany na podstawie art. 720 § 1 k.c. oraz ustawy z 12.05.2011 r. o kredycie konsumenckim (t.j. Dz. U. z 2016 r., poz. 1528 ze zm.), której reżimowi podlegała ta umowa];
- 948 zł kwoty określonej jako wynagrodzenie umowne mające być ekwiwalentem za korzystanie z kapitału, czyli po prostu wyliczonych i skapitalizowanych z góry odsetek od kapitału w rozumieniu art. 359 § 2¹ k.c.; przy czym, jak stwierdzono z urzędu, wskazana kwota nie przekracza maksymalnych odsetek umownych jakie mogły być zastrzeżone za okres rzeczywistego korzystania przez pozwanego z kapitału, tj. do momentu w jakim według treści umowy pozwany miał dokonać spłaty ostatniej raty przypadającej na pokrycie 6.000 zł kapitału (czyli według tabeli spłat od dnia zawarcia umowy do 5.11.2018 r., przy czym przy tej ocenie dokonanej przez Sąd uwzględniono okoliczność, iż przewidywane spłaty pomniejszałyby za każdym razem kapitał);
- 886 zł opłaty przygotowawczej, z tym że zgodnie z tabelą spłat, uiszczone raty zostały w pierwszej kolejności przeznaczone na spłatę tego roszczenia spośród wszystkich składających się na zobowiązanie pozwanego i trzy pierwsze raty zaspokoili to roszczenie w całości; kwota ta nie mogła wchodzić w skład rozliczenia przedstawionego przez powoda.

Odnośnie wskazanych wyżej roszczeń składających się na wierzytelność powoda z tytułu pożyczki z 29.10.2015 r., nie stwierdzono ich nieważności ani bezskuteczności, natomiast jako niezasadne i bezskuteczne w stosunku do pozwanego należy uznać żądanie zwrotu pozostałej kwoty.

Na podstawie art. 385¹ § 1 k.c. postanowienia umowy zawieranej z konsumentem niezgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne); nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. Oceny zgodności postanowienia umowy z dobrymi obyczajami dokonuje się według stanu z chwili zawarcia umowy, biorąc pod uwagę jej treść, okoliczności zawarcia oraz uwzględniając umowy pozostające w związku z umową obejmującą postanowienie będące przedmiotem oceny (art. 385² k.c.).

W niniejszej sprawie zapisy części C. punktu 1. podpunkt 1.2 w zw. z wierszem trzecim tabeli zawartej w części B. umowy [oznaczonym w tabelce symbolem (2)*], stanowią w zakresie dotyczącym łącznego kosztu ubezpieczenia umowy, niedozwolone postanowienia umowne w znaczeniu nadanym temu pojęciu przez przepis art. 385¹ § 1 k.c., a co za tym idzie nie są one wiążące i pozwany nie jest zobowiązany do zapłaty na rzecz powoda sumy wynikającej ze wskazanych zapisów umowy. W tym zakresie należy stwierdzić, że koszty ubezpieczenia spłaty pożyczki są bardzo wysokie, ponieważ wynoszą 7.090 zł, podczas gdy kwota rzeczywiście wypłacona pozwanemu wynosi 6.000 zł.

Istotą zawartej umowy była pożyczka określonej ilości środków pieniężnych, a nie zabezpieczenie udzielonej kwoty. Tymczasem zabezpieczenie pożyczonej kwoty wygenerowało większość kosztów. Przekraczały one znacznie samą pożyczkę, stanowiąc ok. 118 % całkowitej kwoty pożyczki. Oceniając opłatę za ubezpieczenie i pozostałe opłaty należy przyjąć, że realizacja umowy przez pozwanego, miała skutkować tym, iż pożyczkodawca poza przekazaną do dyspozycji pozwanego kwotą wraz z wynikającymi z umowy opłatami miał otrzymać dodatkowe wynagrodzenie. Powyższej opisane działanie pożyczkodawcy skierowane było na generowanie niczym nieuzasadnionych kosztów.

Z dostępnej tak powszechnie jak i z urzędu wiedzy, a także z zasad doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania wynika, iż składka ubezpieczeniowa nie jest zastrzegana przez zakłady ubezpieczeń dla żadnych rodzajów ubezpieczeń w takiej wysokości. Tak więc tego rodzaju postanowienie umowne stanowi niedozwoloną klauzulę umowną nie wiążącą konsumenta z uwagi na zastrzeżenie świadczenia akcesoryjnego służącego zabezpieczeniu umowy w rażąco nadmiernej wysokości, niewspółmiernej do obowiązujących realnie stawek składek ubezpieczeniowych.

Jeżeli zaś pod sformulowaniem „kosztów” ubezpieczenia, ukryta była jakaś inna czynność czy koszty, to powód nie wskazał jakiego rodzaju to miałby pozostawać czynność, czy też jakie to byłyby koszty. Oczywiście nawet w przypadku wskazania tej okoliczności, także te czynności czy koszty podlegałyby wówczas odrębnej ocenie z punktu widzenia ważności, czy bezskuteczności wynikającej z naruszenia art. 385² k.c.

Niewątpliwie też wskazane postanowienia umowne nie były indywidualnie negocjowane z pozwanym, gdyż stanowią część ogólnego wzorca umów stosowanego przez powoda. Powód takiej okoliczności nie udowodnił, zaś pozwany wyraźnie temu zaprzeczył. Nie można też uznać aby zastrzeżenie ubezpieczenia spłaty pożyczki należało do postanowień określających główne świadczenia stron z umowy, tak więc nie wystąpiła żadna przesłanka negatywna wykluczająca zastosowanie art. 385¹ § 1 k.c. do oceny tego fragmentu umowy.

Niezależnie od powyższej argumentacji wysokość poniesionych kosztów ubezpieczenia nie została wykazana.

Jest tak dlatego, że w świetle umowy pożyczkodawca miał obowiązek zgłoszenia pozwanemu ubezpieczycielowi i terminowego zapłacenia ubezpieczycielowi składki. Dopiero wykonanie tych obowiązków skutkowało powstaniem odpowiedzialności ubezpieczyciela. Powód nie wykazał wywiązania się z powyższych obowiązków i doprowadził do tego, aby pozwany został objęty ubezpieczeniem. Nie wykazano nawet czy, kiedy i jaką należność zapłacono ubezpieczycielowi tytułem składki.

Zatem brak także podstaw faktycznych do zasądzenia tej należności tj. dokonania przez pożyczkodawcę koniecznych czynności skutkujących powstaniem ochrony ubezpieczeniowej.

Powód winien być świadomy wadliwości powyższej praktyki, a także konsekwencji zaniechania wykazania, że przekazał składkę ubezpieczycielowi. Miejscowo właściwe Sądy dla siedziby powoda (i jego poprzednika prawnego) wielokrotnie zwracały uwagę, że żądanie z tytułu kosztów ubezpieczenia jest zasadne tylko w zakresie rzeczywiście odprowadzonej składki ubezpieczeniowej (tak, przykładowo: Sąd Okręgowy w Bielsku Białej w wyrokach z 29.04.2014 r., II Ca 62/14, niepubl.; z 11.12.2014 roku, II Ca 563/14, niepubl., z 10.09.2015 r., II Ca 463/15, niepubl.).

Podkreślić jeszcze trzeba, że tylko wymieniona kwota jako podlegająca wypłacie pozwanemu stanowiła przedmiot pożyczki. Kwota „ubezpieczenia”, czy też innych opłat nie mogła stanowić pożyczki w rozumieniu przepisów o pożyczkach, gdyż nigdy nie doszło do skutecznego zobowiązania się przez powoda do przeniesienia własności tej kwoty pieniędzy na pozwanego jako pożyczkobiorcę. Odmienny zapis w umowie, że jest to pożyczka nie odpowiada naturze zobowiązania oraz realnym czynnościom jakie strony dokonywały. Pożyczką jest tylko kwota 7.500 zł. Reszta to koszty pożyczki i tylko tak należy je traktować.

Powód w ocenie Sądu jest świadomy wadliwości powyższych praktyk rynkowych, gdyż jej poprzedniczka prawna została objęta decyzją Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 31 października 2013 roku (...) 61-39/12/SB (publikowaną na stronie internetowej UOKiK), w której uznano, że opisana praktyka narusza zbiorowe interesy konsumentów i zakazano jej stosowania (pkt IV decyzji).

W ostatniej kolejności pozostaje do rozważenia kwestia pozostałych roszczeń powoda, tj. tych jakie miały powstać już po zakończeniu umowy, na podstawie punktów 11.2a, 11.2b, 11.2c i 13.1 umowy.

W tym zakresie należy stwierdzić, że jeżeli chodzi o koszty windykacji 1.573 zł (pkt 11.2b umowy), to powód nie udowodnił aby poniósł jakiegokolwiek koszty windykacji, a zatem roszczenie to jest niewykazane. Pokreślenia wymaga okoliczność, iż nawet z umowy łączącej strony wynika, iż miały to być jedynie faktycznie poniesione koszty.

Dodać można, iż ustalanie wygórowanych kosztów z tytułu różnych opłat prowadzi do apriorycznego przyjęcia odpowiedzialności odszkodowawczej konsumenta (por. wyrok SN z 4.03.2010r., I CSK 404/09).

To samo należy odnieść do kwoty 90 zł (pkt 11.2c umowy), jako opłat za pisemne upomnienia lub wezwania do zapłaty, gdyż powód nie wykazał tego, aby wystosował wobec pozwanego jakieś wezwania czy monity. Powód nie udowodnił, aby doręczał pozwanemu jakiegokolwiek tego rodzaju pisma, poza samym wypowiedzeniem umowy.

Natomiast w przypadku kwot 21,71 zł (pkt 11.2a umowy) i 17,46 zł (pkt 13.1 umowy), zapisy umowne na podstawie których dokonano wyliczenia tych kwot sugerują, iż chodzi o zastrzeżenie odsetek maksymalnych za opóźnienie i możliwość wliczenia do sumy wekslowej także skapitalizowanych odsetek za opóźnienie zastrzeżonych w tej wysokości. Jednak w tym przypadku nie wskazano w piśmie zawierającym wypowiedzenie umowy, w którym zostały wyszczególnione te kwoty, za jaki okres miałyby być liczone te odsetki i od jakich kwot.

Podobnie kwestia ta nie została wyjaśniona w piśmie procesowym z 11.12.2017 r. Tymczasem Sąd rozpoznając roszczenie w przedmiocie odsetek za opóźnienie, niezależnie od tego czy skapitalizowanych czy też nie, musi dysponować wiedzą na temat tego, od jakiej kwoty odsetki były liczone i za jaki okres, w przeciwnym razie roszczenie odsetkowe nie jest w ogóle skonkretyzowane w sposób umożliwiający ocenę jego zasadności. Sąd nie może zastępować w tym zakresie powoda i „wybierać” za jaki okres odsetki mogłyby być zasadne, tak więc brak konkretyzacji roszczenia w tym zakresie prowadzi do jego oddalenia.

W konkluzji, zasadnymi roszczeniami z przedmiotowej umowy były:

- 6.000 zł całkowitej kwoty pożyczki;
- 886 zł opłaty przygotowawczej;
- 948 zł wynagrodzenia umownego;

razem 7.834 zł, na poczet których pozwany uiszczył łączną kwotę 7.288 zł, czyli do zapłaty z tytułu umowy pozostało 546 zł.

W tym miejscu wskazać należy, że jeżeli doszło do zastrzeżenia w umowie świadczenia, które nie jest wiążące dla konsumenta z uwagi na treść (...) § 1 k.c., podczas gdy według treści umowy przysługują przedsiębiorcy jeszcze inne świadczenia, co do których nie ma zastrzeżeń odnośnie ich ważności i skuteczności, to bezskuteczne z mocy wskazanego przepisu są także postanowienia o zaliczaniu płatności dokonywanych przez konsumenta na poczet należności wynikających z nie wiążących dla konsumenta przepisów.

W takiej sytuacji w miejsce umownego zaliczenia zapłaty wchodzi ogólna zasada zaliczenia zapłaty, ponieważ kwoty pobierane na poczet świadczenia nie mającego charakteru wiążącego dla strony mogą podlegać zwrotowi stosownie do przepisów o nienależnym świadczeniu, bądź też zaliczeniu na poczet innych wymagalnych należności faktycznie wynikających z tego samego stosunku prawnego, jeżeli te pozostałe należności mają późniejszy termin wymagalności (por. Sąd Najwyższy w uchwale z 23.12.1987 r., III CZP 77/87, publ. OSNC 1989/6/92).

Z uwagi na powyższe orzeczono jak w punktach **1.** i **2.** wyroku, zasądzając od pozwanego na rzecz powoda kwotę 546 zł i oddalając powództwo w pozostałym zakresie.

O odsetkach orzeczono zgodnie z żądaniem pozwu, zasądzając je od uwzględnionej części żądania w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego (...) od dnia 23.07.2017 r. do dnia zapłaty, z tym zastrzeżeniem iż wysokość tych odsetek nie może przekraczać odsetek maksymalnych za opóźnienie.

O kosztach postępowania orzeczono w punkcie **3.** na podstawie art. 100 k.p.c. dokonując ich stosunkowego rozdzielenia. Powód wygrał sprawę w 6 %.

Powód poniósł wydatki w wysokości 300 zł opłaty od pozwu i 1.800 zł kosztów zastępstwa procesowego oraz 17 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, łącznie 2.117 zł. Z kolei pozwany nie poniósł kosztów.

Powodowi należy się więc od pozwanego 6 % z 2.117 zł, czyli 127 zł.

SSR Katarzyna Porada – Łaska